

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον και πέμπτον αριθμοῦμεν χρόνον
κι' ἔδρα μας ἡ πόλις ἡ τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσια κι' ἑννεήκοντα κι' ὀκτώ.
τὸν Ἐτὲμ-Πασσά γιὰ δῶρο σὰς χαρίζω ὀμαλεκτό.

Ἔκτη τοῦ Σεπτεμβρίου κι' εἰκοστὴ
κι' ἀτιμώφαιρα παράποτε ζεσθ.

Πόντους ἑξακόσια και τριανταῖνα,
ὀχλα, ξερατῖα, κι' ὀλα σιχαμένα.

Ψάλλει κι' ὁ «Ρωμῆος» πονῶν
τὴν Δουξίαν τῶν Δανῶν.

Κόττα, νεκρὴ Βασίλισσα μὲ τῆς χρυσαῖς τῆς μοῦρας,
κόττα παιδιὰ μὲ στῆματα κι' ἔγγονα μὲ πορφυραῖς,
ἄκου τα, μέγνα και γιαγιά, πῶς κλαῖνι στὸ λειψανὸ σου,
μὲ μῖσα στῆς κορώναις σου κλαμμένος κι' ὁ λαὸς σου
μὲ πόνο τῆς ἀγάπης του σοῦ βάζει τὴν κορώνα,
ποῦ στέκεται ἠλιόθερα και λαίλαπι στὸν αἰῶνα.

Καίρε, φλογιρὸ καμίνι
και πατρις πολεμικῆ,
διοργάνωσις θὰ γίνῃ
τοῦ Στρατοῦ πραγματικῆ.
Ἐόθησαν τὰ χωρατὰ,
ραπατῶν ραπατῶ.

Ἄργανῶσις σημάδι
τὸ ταμποῦρα μας κορόνουν
γιὰ νὰ κἀν ἄλγα κρότο
μὲς ἴσων πόθων τὸ σημάδι
και ἔσπῶσι νὰ μᾶς κρατῖ
ραπατῶν ραπατῖ.

Τὰ ταμποῦρα τοῦ Στρατοῦ,
ραπατῶν ραπατῶ.

Τὰ ταμποῦρα μας κορόνουν
τὰ καμίνια τὰ οὐσιμίνα,
και φρονήματα φτεροῦν
στὰ ποδάρια μᾶς πεσιμένα,
και ὀν ἔρπουν ἔρπατῖ...
ραπατῶν ραπατῶ.

Τὶ γὰρ μᾶς και τί μοῦρα!
νὰ και καὶ τὰ ταμποῦρα,
Κι' ἂν τὰ πάντα οὐκ οὐκ
μὰ τὰ τύμπανα κτυποῦν,
κι' ἀναγγελλοῦν μῖσα κι' ἔξω μίλλον βροῦτων και πατάγων
κι' ἀστραπῶν ἱερομαργῶν.

Τὰ χρυσὰ γαλιόνα κλάκα,
τρίγχι τράγκι ἡ σακαρακί,
πετσολοβί κάθε πράσο
κι' ὀλη κόροβια και πᾶσο
μὲ τὰ τύμπανα κτυῖ,
ραπατῶν ραπατῶ.

Ἄναγγελατε στὴν κτίον
διὰ τυμπανόκρουσις
και τὸν τρόπον και τὴν ῥοῖν
τῆς μελλοδουρῆς ἱργασίς
τοῦ περιλαθῶν πόπου, τοῦ προσφάτου νικητοῦ,
ταμποῦρατῶν στὰ χίλια, ραπατῶν ραπατῶ.
Μὲ τοὺς κτύπους τῶν τυμπάνων
νίκαις ἔσπῶσι καλῶν,
χρόνοι κλαδῶν παίων
ποῦ ὀν ἔσπῶσι κοιλιάς,
και μᾶς λεινε μῖς ὅτ' αὐτῖ
ραπατῶν ραπατῖ.

Τὰ ταμποῦρα σὰν βαρῶν
κράα στῆθι λαχταροῦν,
και γιὰ Προνοῦνταιμῖνε
Ἐναγιένεται κοσθίνα,
κι' ἕνας μὲ τὸν ἄλλον λέγει πῶς σιμοβαίει κατῖ...
ραπατῶν ραπατῖ.

Τὸσκι Μὲλτῖ σπυροῦνοι,
Λυγιτοῖ και κοτσουῖνοι,
τρίξου, τρίγχιου, σταματῶν,

κι' δλοι σγείδια κρατούν,
και φωνάζουν δυνατά :
ραπατάου ραπατά.

Μές 'στην τώση τριχημία
προκοπή; απροδοκήτου
ό καθένος έχει μια
διοργάνωσι 'δική του
για τόν νέο τόν Στρατό,
ραπατάου ραπατά.

Διοργανωτών μελλισι,
πού τό βλέπω και σφριγώ,
κι' δλοι τώρα βγαίνουν ίσοι,
τ' είσαι σό και τ' είμ' έγώ ;
και τό τύμπανο κροτεί
ραπατάου ραπατά.

Κι' αν ζηήτε παιθαρχία
φέρτε σγείδια γενναίως
κι' από καθ' επιλογία
κι' από κάθε δεκανία
νά τά κρίνωμε κι' αυτά,
ραπατάου ραπατά.

Σε δακτυλιένια μίσση
τό σπαθί κι' έγώ φέρω
κι' όπως θέλω και μ' άρπάζω
την πατρίδα μου φρούρω.
Ποιός άστικη; σάν κι' ήμεις 'στό πα' έρι περπατά ;
ραπατάου ραπατά.

Τί γαρ' μας και τί μούρα !
νά και καλά τά ταμπούρα,
μεταρροβίσις κι' αυτί,
ζένοι σκιάζονται στρατοί
και τους και μιστί,
ραπατάου ραπατά.

Γρηγορίτε γρηγορίτε
τά ταμπούρα μας βέρτετε.
Ραπατά, και σ' Βουλήντε
πού πολύ μας έκτιμας
συμμαχία ζανακάνε
μέ τόν Ράλλη και μ' ήμας
νά βροντοίμε στερωτοί
ραπατάου ραπατά.

Κι' ό έυλαίος Φασούλης
ταμπουλιέρης με πατινίτε
φωτά, πρό της Βουλής
για τά Προνουσιαμένους.

Κι' ό πιστός ό Περικλής, που δέν έχει χωρτά,
τόν σμύνει και του λέει πως συμβαίνουν π' και τ' α,
και μαζί κι' ό δρό μανάουν ραπατάου ραπατά.

**Φασούλης και Περικλής,
ό καθένος νέτος σκέτος.**

(Ό Φασούλης κι' ό Περικλής, οι φίλ' οι έσπορ,
κτυπούν 'στό σπήτι τό παλρό του γίρο-Φοδωρή,
κι' ένας μπακάλης γείτονας τους άγριοκωτάζει
και προς τους δύο φωνάζει.)

Μπ. — Ποιόν θέλετε ;
Φ. — Ποιόν θέλουμε ;... τόν γίρο-Νταληγιάννη
νά μάθουμε τί σκέπτεται μέσ 'στη Βουλή νά κάνει.
Μπ. — Άλλαζε σπήτι...
Φ. — Τι μάς λέε ;
Μπ. — νουούχ ναιτουθούθ νουθάν κάθετ' έδώ πέρα.
Φ. — Μήν ήμεινε 'στην Κηροσιά νά καθαροί έδω ;
Μπ. — Νά ! τόν μανάη 'ρότση, κι' ίσως έκίνοιν έξείρι.

Άρθουλι 'μ υιοθόματ'αζ όσ' ατ'αθ'
(Πρός τόν μανάη προχωρούν βιασταντας χέρι χέρι.)

Φ. — Και δέν μάς λες, παρακαλώ, μανάη πατριώτη,
ό Φοδωράκης άρπασε τήν οργάνωσή τήν πρώτην,
Μαν. — Ό Φοδωρής άρπάξανε π'ά λάχ'έν' από 'μάνη
και τά στομάχια τάξε τά ζενιστικοκωμένα,
μά τώρα πιά μάς άρπασε, δέν μάς θυμάται δόλου,
κι' έχουνε τά μανάβικα κεράτι του διαβόλου,
Φ. — Και δέν μάς λες π'ου κήσιος ;
Μαν. — Άρπάξανε π'ά κήσιος κι' ατ'αθ' στην Τρίτη Σεπτεμβρίου.
Φ. — Άρπάξανε πολύ περίεργος και κήσιος, μανθέρη,
Φ. — Άρπάξανε πολύ περίεργος και κήσιος, μανθέρη,
(Ρωτούνε καθένας σφόντορας, 'ρωτούνε και τόν γασάπη,
πού κήσιος τό κήσιος κι' ό κήσιος μεσ' άγ'άπη,
μά και 'στών σουρόν μάθιαν πως 'ήγης σ' άλλο μέρος
ό Καρδουάς ό γίρος.)

Τους είπ'α και ότ'ά 'ροσκήμ'α :
εδν κάθετ' έδώ π'αμ'αμ'αμ'α
τους είπαν κι' ή γειτόνισσις, τους είπαν κι' οι γειτόσοι
πως λόγους δέν θ' άκούσαν πιά σ' έκίνο τό μπακλίκόνι,
και τά παιδιά της γειτορίας άρπάξανε τήν γύρην
κι' έκλάττωσε κι' έκίνο
πως ό μπακλίκος παραίτησε τήν γύρην μαχηδός
και δέν θ' ανάβουν σάν και πριν δειό και μασκαδός,
μήτε διαδηλώσουν θά σφηνώμε κερ'α
μήτε θά πέφτη μασκούλο και βλάμη κουμπούρι.

(Πόσαι φοραί θά θυμηθούν τόν γίρο τόν σπήτι
και τό παλρό τό γάβρο.
Πόσαι φοραί θά θυμηθούν σ'ου ζήνωνος τόν όρμηο
τόν ροβερό τόν γείτονα και ζήνωνος τόν τρέκο
και σάν τόν περπατώντα τ'α έσ' ατ'αθ' του
ό Πατισιά 'παλάθωνι τό πρώτου Καλοράτου,
κι' ή άδισι ανετρίχισε κι' τ'ερίμας ντουνας,
κι' ήταν ή τώση δόξα του δόξα της γειτοριάς.)

Φ. — Τίμαδες, Περικλίτε μου, τανάλοστα μανάτα ;
ό Φοδωράκης άρπασε τήν ζήνωνος τήν στρατή ;
Τίμαδες τάπροδοκήτα πως έλλίσε τό σπήτι ;
και σό, μωρέ φίλ'η,
σάν ήλθ' από τό Φάλλο μ' δην τήν φαμελιά
γι' αυτό τό μέγα γεγονός δέν μωββγαλες μιλιά.
Π. — Δέν τ'έφερα...
Φ. — Νά ξεραθίς και κόψιμο νά πέθης,

αυτή την μετακόμιση έβρεπε να την μάθω.
Έβλεπα λοιπόν πολυμαρτυρίες και πρώτος εν τοις υιοις
έλληνας μεγάλες, — Π
και σύ, βρε μπουντολά, —
δεν τρέχεις με τὰ τέσσερα να με πληροφορήσεις;

Έβρεπε τότε να μου πης για τούτο πράγμα πρώτα,
και εάν δεν ξέρω, Περικλή, τούτα γεγονότα,
κι' όταν αυτό δεν μπορείς να μάθω παρεμπόδι,
ή μάνα σου τί κοιτάς; να πιάς να μου χαθής.

Ήθελ' ο σπότης το μεγάλο, — Φ
να το σπότη το τριανό, —
από το σπίτι μπερδού σου και το φέλλο,
πίφτω και το προσηνύω.

Μου σπότη, μιά φορά! —
αίματι και κινέζικα τρεχάκια
το σκαρτάρει σκληρά, —
κι' άλλος θα καθίσω 'έτσι.

Ποιος δεν θα σχολιάσει
τό τσιτσέδες γεγονός,
τάχα ποιος θα το κοιτάσει,
κάποιος βέβαια κινέος.

Έβρεπε το σπότη τούτο του κεντού του δαιμονίου,
του κεντού των κεντούτων
να γινή για πάντα κτήμα διαρκές του δημοσίου
και προσκόνυμα κοινό.

Έβρεπε κοντύλι νέο μέσα στ' άλλα τὰ κοντύλια
τό Κουβέρνο να πάρω,
και το σπότη ν' αγοράσω,
πού μās άναβε στ' χρόνους παρεμπόδιους τὰ κοντύλια.

Έβρεπε βόμπε να γίνω
και νοικηπόρτα κανένας
να μην πάω να μολύνω
ανάμνησις δοξαριέντας.

Έβρεπε κλειστό το μίση
και τ' άλλα τ' άλλα τ' άλλα
κι' όσους άπ' άδω παρνή
να το διπλοπροσκύνω.

Έβρεπε παγίδα να βάλω, Κιότιος της Διαδοχής,
Παρθένων να θεωρηθεί, και να εσ
Ακρίτου Νίκα,
κι' όπως πάω τότε πότε την Ακρόπολι να δω
έτσι να βάρωμαι κι' εδω
να κινέζικα την άντιμα
λίγωντας είν' τούτη ημίμα.

Πώς 'μπορείς, βρε Περικλή, μες 'στο σπότη να καθίσω,
πούμαι τόσο άναμνησις,

Πώς 'μπορείς, βρε Περικλή, τον έλα σου να πάρω
στο μαρμαρινό μεταλλόν,
που το δόξαση οι χρόνοι,
κι' έπαιλε τους κεραυνούς του φαρισητοφόρου Άρη;

Πώς είμφορείς, βρι Περικλή, τὸ πόδι νὰ πατῆς
 ἔπου 'πατοῦσε μιά φορά στεφάνων νικητῆς ;
 Πώς είμφορεί νὰ κατοική κανένας σάν κι ἐμᾶς
 'στὰ σπῆττα τὰ πανώμνητα, τὰ κοροῦξακουμένα ;
 πὺς είμφορείς καπέλα σου καὶ ρούχα νὰ κρεμᾶς
 'στοὺς τοίχους ἔπου 'κὺτταζες ἀράδα κρεμασμένα
 θώρακα, κράνη, τρῆκαντά, καὶ σκούρους παρδαλοὺς
 τῆς γαύρου Καρκαλοῦ ;

Πὺς 'στῆς κρεββατοκάμαρας θὰ μπαίνης νὰ κοιμάσαι
 χωρὶς νὰ τὸν θυμάσαι ;

Πάντα καὶ βράδυ καὶ πρωὶ κι' ἡμέρα μιστημέρι
 θὰ βλάπτῃς 'μπρὸς τὸν ἴσχιό του καὶ τὸ κοιμένο χέρι,
 πάντα βροντῆ βαρύνδουπος θὰ σὲ παρατρομάζῃ
 καὶ κάθε τόσο μιά φωνὴ θ' ἀκούεις νὰ σοὺ φωνάζῃ :
 εἰκάς ἐκάς, ὦ βίβηλε, μὴ πῆς μὲς 'στὸ δωμάτιον,
 ὅπου περιβάλετο τὴν ὄξαν ὡς ἱμάτιον,
 κι' ἔλαμπε σάν τὸν Σείριο καὶ τὸν Ἀσπερίτη,
 εἰν εἶναι γιὰ τὰ μούτρα σου ποὺ Θεοδωρὶ τὸ σπῆττα.»

Π. — 'Στὸ σπῆττι, ποὺ μᾶς ὄξασε τὸν τόπο τῆς λιακάδας,
 κι' ἐγὼ μαζὶ σου, Φασουλή, νὰ προσκυνῶσω θέλω ...
 νὰ τὸ μπαλκόνι ποὺβγαίνει κι' ἴφιλιε 'στοὺς Ἀρκάδας,
 πὸτ' ἔβγαίνε ξεσκουφωτός καὶ πότε μὲ καπέλο.

Ἐδῶ ποὺ λὲς
 φέσαις πολλὰς
 'γῆνησ καὶ μαγάλας,
 καὶ μ' ἐκλογίαις
 τῆς θείας γῆς,
 ἐγέμιζαν ἢ σάλας.

Ἐδῶ παῖοι
 κι' ἐμῆς μαζὶ
 'φωναζάμε 'στὰ κλήθη,
 δεῖ χροῦσὸς
 ὁ κολοσσὸς
 τοῦ μέλλοντος ἐσθῆθ.

Ἐδῶ ποὺ λὲς 'γῆνησαν τρεῖς πολέμων κάδς,
 ἔδῶ τὸν Μαγολόσταυρον ἐπῆρε καὶ τὰ βάζα,
 κι' ἂν ἐνθυμῆσαι, Φασουλή, θεαρῶ πὺς ἔδῶ πέρα
 καὶ τὰ παπούττια τοῦδῶσαν 'στὸ χέρι μιά δευτέρα.
 Ἐδῶ τὸν πρωτοφώναζε τὸ κλήθος Μπωναπάρτη
 κι' ἔβαλε σκούφια κόκκινη κι' ἔκανε τὸν ἀντάρτη.

Μὴ σιμώνης σ' ἐκείνο τὸ σπῆττι,
 ποῦχει μέσα τοὺς τρεῖς τοὺς πολέμους,
 τῆς ἀρμάδας ποὺ πάγει 'στὴν Κρήτη
 μὲ σφοδρὸς τῶν Ἀλλόλων ἀνέμους.

Μὴ σιμώνης 'στὰ τίμιους ποῦχει
 τῶν πολέμων τὸ τρόπις τσαρούχι
 κι' ἀπῆγει τὴν ἴχνη τῆς παλάτας,
 ποὺ γεννᾷ τοὺς σφοδρὸς Στρατῆλάτας.

Πὺς ἔθελα, βρι Φασουλή,
 νὰ τὸν ἴδῃ κομμάτι
 νὰ τὸν ἀκούσω νὰ μιλῆ,
 κι' ἄς ἦμου μ' ἕνα μάτι.

Φ. — Πὺς ἔθελα κι' ἐγὼ ξανά παῖνας 'ἀνακρούσω,
 πὺς λαγαρούσα, Περικλή, τὴν γλῶσσά σου τ' ἀκούσω,
 μὲ τὴν φωνὴ τοῦ σάν καὶ πρὶν ντυνοῦν νὰ παρασύρῃ,

κι' ἀπ' τὸ μπαλκόνι νὰ μιλῆ κι' ἀπὸ τὸ παραθύρι,
 νάβλεπα τὸ μουτράκι του, νάβλεπα τῆς μπαρμπέταις,
 καὶ νάκοβα τὸν λόγο του μὲ τράκις καὶ ρουκέταις.
 Ὡ φαντασία γήγασα, ποὺ μὲ πλανᾶς καὶ πάλι ;
 ὁ Θεοδωρῆς λυγιστὸς 'μπροστά μου ξεπροβάλλει...
 νὰ νά ! διαδηλώσεως ἐπλάκωσε μελίσσι...
 νά ! 'στὸ 'μπαλκόνι 'φάνηκε καὶ θέλει νὰ μιλῆσῃ.

Ἄκουσον ἀκουσον... σκαμὸς, 'συχάστε, βρι παιδιὰ...
 νάτος ! ἀρχίζει νὰ μιλῆ, κανίνας τοιμουδιά.
 Ζήτω τοῦ Θεοδωρῆ μαε, ποὺ ξαναπῆρε φόρα,
 κι' ἂν ἐκυβέρνα τώρα,
 θὰ μᾶς ἴφιλιε γιὰ θεσμούς,
 θίγαν τὰ σώματα σκαμῶς,
 νῆου πολέμου σφρίγος,
 κι' ἀνατρίγλιας ρίγος,
 κεφάλια θὰ καπιῶναν κι' ἀρμάδες σάν καὶ πρῶτα,
 κι' ὦ λυγρὸν καὶ κοπτορὸν καὶ πᾶμι καὶ μπούμι 'μπουρλότι.

Ἐμπρὸς μου παραλείνετε, παραγγημένοι χρόνοι,
 δεμένοι μὲ Κορόνι,
 ῥητορικὴ περίνοια,
 βόμβαρδα, βομβαρδίνια,
 ρομφαῖα, σφίρα κι' ἔκιμονες,
 ἄφοι κι' Ἀλιόκμονες,
 θριαμβῶν κλασθήματα,
 ζῆτω, γοροπήδηματα,
 χρυσῶν οὐαῖρον ἱρίδες
 καὶ ποδαὶ κακομοίρηδες,

βιολιά καὶ ξεραντώματα καὶ πίνετα καὶ τρῶτα
 'σάν πῆραμα τὰ Γιάννινα 'στ' ὄρνοντα πέντε τότε,
 οσπῶν χειρῶν κοψίματα,
 πολεμιστῶν ρεψίματα,
 ποὺ παῖνα τοὺς δαιμόνικε
 κι' ἔγρευαν καὶ φρούτο,
 κι' ὁ πόλεμος ἀλάνικε
 μέσα 'στὸ σπῆττι τοῦτο.

Π. — Ἐμῆς στιγμῆ ἂν κάνομε χωρὶς τὸν Θεοδωρῆκι,
 μᾶς ἔγινε μεράκι.

Δὲν θέλομε νερόστρατα κι' ἀνάτατα Κουβέρνα,
 ἐμῆς γυροῦμοε φρωτὰ καὶ πολεμαργου στήνα
 'στὴν ὄρατιν νὰ μᾶς ὀδηγοῦν σάν Ἀριόνης μίτος
 καὶ σურτε βομβαρδίστετε τὸ πᾶν ἀδικητίνα.
 Χάνομαί γιὰ Ζαχμῆδες, γιὰ Ράλληδες πεδαῖνω,
 μὰ γιὰ τὸν Θεοδωρῆ μαε σὺζῶ τῆ γῆ καὶ 'μπαῖνω.

Φ. — Νομίζω γιὰ τὸ σπῆττι ποῦ, ποὺ τὸ γεραῖρ' ἢ χώρα,
 πὺς εἶπαμε πολλά, ἔγραψα ὅτ' ἐν
 κι' ἄς πᾶμε, Περικλέτο μὲ, νὰ τὸν εὔρωμοε τώρα
 'στὸν νῆο μαγαλιῶ.

«Συτηρήματα Συτηρήματα...» καὶ παρὸς ἐπὶ δὲ ἐπιβῆθη
 τοῦτον τὸν ἔμο τὸν λαμπρὸ τοῦ Μιλῶνος Μελικλῆσος,
 ποιήματα ἐπαρταστικά, ποὺ ἐπῆζον ἀπὸ κείνα,
 κι' εἶναι μὲ τότεν ἔμπροσθεν πρωτότυπον γερᾶμα ;

Ἡ εὐδωμῆς, ἐρημικὴς πενιπέλατος, τραπῆ,
 καὶ καθυμνητικὴ ἔργα ἐπὶ τοῦ πᾶσι
 μὲ συνταξὴν πολυμορφον, ἔρρασε κι' ἐσπῆταε,
 συντάκτης καὶ δευδότης ἡ κείνος Μπαρμπέταις.

Τὸ λαμπρὸν Τοπογραφικὸν καὶ γλωσσικὸν τοῦ Χρόνη,
 τῆς ἐκλογῆς ἐπιπέτη,
 κείνα τὸμα μὲ στοιχία πολυμοιχεῖα γερᾶμα
 'στὴν Μετρώπολιν ἐπιπέτη, τὸ Πρασινοῦδικο ἔμαε.

